

Dan Turell
i Peder Nymans streg.
Illustration i René Højris' bog.

Men det er også karakteristisk for Turells medie-fikserede synsvinkel, at han navnlig bebrejder venstrefløjen dens manglende evne til at trænge igennem og vinde gehør, fremfor dens politiske synspunkter. Og omvendt synes en masse fænomener at være skønne i hans øjne, blot fordi de trænger igennem.

Skulle der være et begreb, som den ualvorlige Turell selv tager alvorligt, er det måske succes. Stof til eftertanke?

SOM DIGTER har Dan Turell i mine øjne udpræget grønne fingre (omend de som bekendt er sortlakerede i spidsen). Det skyder og gror omkring ham med både sjældne og saftige planter og mere billige kulørte papirsblomster, og han er selv en køn plante. Folkeligheden og gennemskueligheden i alt det han skaber — og selv render rundt og er — bevirker, at der er mindre indlysende mening i at præsentere hans forfatterskab og introducere ham som person: Turell er jo sin egen sprechstallmeister.

Alligevel har anmelderen og litteraturmanden René Højris påtaget sig at skrive en bog om Turell — en lang samtale og en kortfattet introduktion til fyre ud af de 42 publikationer. Turell hidtil har udgivet. Samtalen fortsætter sådan set der hvor medie-montagerne slap. Det er spontane reaktioner på gode spørgsmål, og tæppet går for hele det turellske univers, med William S. Burroughs, Lou Reed, Buddha, Gøg og Gokke, vampyrerne, Anders And og alle de andre kendte optrædende, plus nogle mindre kendte fra familie- og privatlivet. Dan Turell må være taknemmelig at interviewe, hvis han altså gider — her har han øjensynlig gidet en del. Det forhindrer imidlertid ikke, at projektet som sagt føles en anelse overflødig.

BETTINA HELTBERG

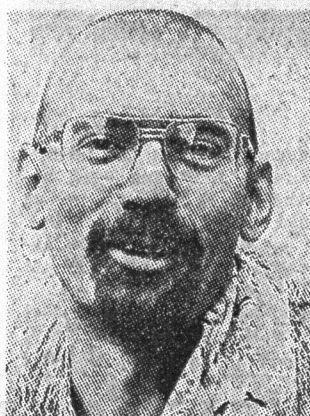
Af Turell om Turell

Dan Turell: Af Livets Laboratorium. Medie-montager IV. Forlaget Swing. René Højris: Dan Turell. Samtale og Introduktion. Borgens billigbøger, ill.

DET, SOM andre forfattere ville kalde avis-artikler eller journalistik, hedder hos Dan Turell 'medie-montager', og det siger på en gang noget om hvor prætentios, manden er — og noget om, at han også har basis for at være det. Denne hans fjerde samling af udvalgte avis- og bladkommentarer er nemlig ikke kun halvinspirerede rutinearbejder, selv om der er smuttet et par af den slags igennem. Det er også nogle provokerende og sjove tekster, i hvilke hellige køer resolut slås for panden og 'rigtige' meninger i drønende fart køres på lossepladsen. Stjæl lidt mere! Glo lidt mere! Synd lidt mere! Og navnlig elsk lidt mere, siger Turell. Der er også indlæg til fordel

for bl.a. hærværk, narkomani, hængen på gadehjørner, flakkeri — og sodomi. En ny seksuel befrielsesfront er opstået, forkynder Turell entusiastisk, og der følger et hjerteligt opråb om solidaritet med de sande dyreelskere, dem der kun kan med klapperslangen eller drømmer om en hvalros. Det er vrøvl fra ende til anden, men det er da morsomt vrøvl.

Fordi han trives dårligt med den puritanske alvorlighed, har Turell også problemer med den danske venstrefløj (hvilket nok er gensidigt). I et interview med Studenterbladets redaktør Peter Wivel, aftrykt som bilag i bogen, citerer Turell en af sine yndlingsbemærkninger fra dansk politisk historie. Det er såmænd Stauning, der engang blev spurgt om han havde læst Marx og svarede: 'Nej, jeg har aldrig læst Marx. Jeg behøver ikke at læse Marx for at vide, hvad der gavner danske arbejdere. Det synes Dan Tu-

Forsidefotoet

relle så heller ikke han behøver. Han føler, at den intellektuelle venstrefløj er sådan en slags fortabt bror, der dyrker marxistisk chisme og har meget lidt sans for at realisere den livskvalitet og kærlighed, den snakker så meget om.